

Gripende begravelse på den tyske æreskirkegård på Ekeberg.

Fire norske frontkjemper bisatt under militære æresbevisninger.

Ønnen.

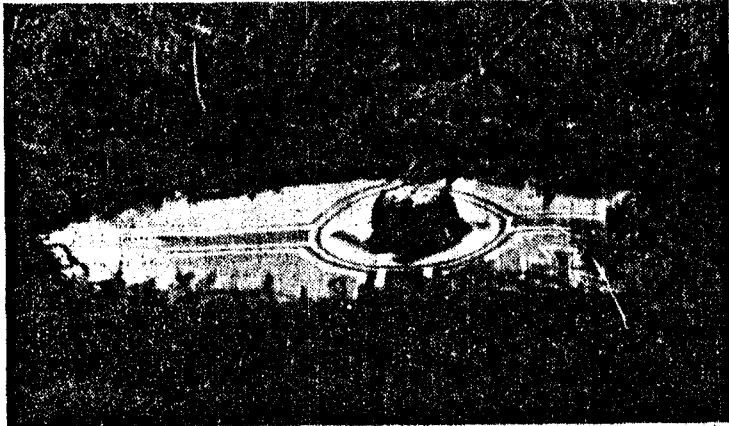
mlig bare har lededelegerte for Sovjet-Samvelsjonen ligger an, eressert i en problemene, på vil sel løse og uten innseg om i dag det. L tjener i se den kjensden samling av lands mål no er av, Sovjet-Sam-

i sin tid med pet eh eurogermansk lenne nye løsning er bedre og for en vest-ør også notere å komme, på men måte.

ikskansler og kminister har ig gitt uttrykk utvikling, og ne deres store så anydet at noværende si- r maktmidler en be ing i opas, skjebne, fortsette kam-igår av Speers

stå av dette, uværsammel orge er plasert ønnen. Et lyn- helst sprengne ne små proble-tydelige i for- ar, som vil be- re Norges, men og historiske av avgjørende rdmann glem- le gode og an- makter å se så og forholdene, rdenssituasjon

egning i tidli- tt uttrykk for situasjonen i del av dem nes å begripe den anledning vi forsøker å riktig hvorle-



Den store fellesgraven. (Foto: Fritt Folk.)

På den tyske æreskirkegård på Ekeberg fant det å går sted en høytidelig begravelse. Fire norske menn fra Skijeger-bataljonen, sammen med fire tyske kamerater hadde funnet helledøden i kampen mot en illegal kampgruppe, ble under militære æresbevisninger stedt til den siste hvile. De norske falne var ff-Unterscharführer Anders Bang, ff-Unterscharführer Larsen, ff-Jäger Moksnes og ff-Jäger Zachariassen.

Allerede lenge før høytideligheten tok til gikk en jevn strøm av mennesker oppover mot æreskirkegården. På plassen foran denne stod avdelinger av norsk og tysk politi, frontkjemper og NSUF oppstilt. Etter at minister Stang, representanter for Politikompaniet, Germaniske ff Norge og NSUF fra norsk side og representanter for Reichskommissar, ff og politiet fra tysk side hadde innfunnet seg, begav de uniformerte avdelinger og den store skare av slektninger og venner seg oppover mot den store fellesgraven, som var dekket av granbar og dekorert med det tyske krigsflagg, hvorpå en ff-hjelm hvilte.

Høytideligheten ble åpnet med at et tysk musikkorps spilte en sørgeomarsj, hvoretter en ff-mann sa fram et vakkert minnedikt.

Kompaniføreren i det kompani hvor de falne hadde kjempet, leste så opp navnene på de døde og holdt en kort tale, hvor han innledningsvis omtalte, de falne som de idealistiske kjempere de hadde vært og framhevet den pliktfølelse de var i besittelse av og den tapre innsats de hadde gjort. Talen munnet ut i en takk og anerkjennelse av de falnes usykelige troskap.

Befehlshaber der Ordnungspolizei in Norwegen sa derpå noen minneord, og på vegne av Reichskommissar Terboven og General der Polizei Redless takket han, de falne for deres trofaste arbeid og heltemodige kamp. Han uttalte samtidig sin egen anerkjennelse av de falnes innsats og sa bl. a., at de ved sin siste innsats hadde gitt det

beste bevis for sin trohet mot idealene, og at de også hadde gitt bevis på at de forstod riktigheten av de ord som en stor konge engang uttalte, og som for øvrig også der Führer levde etter: «Det er ikke nødvendig at vi lever, men at vi gjør vår plikt.»

Over graven ble det så avlyrt æresalutt og musikkorps et intonerte den tyske sangen «Ich hat' ein Kameraden». Kransepåleggingen fant så sted, og det var et vell av kranser som etterpå dekket den store fellesgraven. Fra Ministerpresidenten ble det lagt ned krans ved minister Stang, fra Reichskommissar Terboven ved Befehlshaber der Ordnungspolizei, fra der høyere ff- und Polizeiführer Nord, ff Obergruppenführer und General der Polizei Redless, fra NSUF, Germaniske ff Norge, og fra norsk og tysk politi. Dessuten ble det lagt ned mange kranser fra familie og venner.

Etter kransepåleggingen sa far til den avdøde Anders Bang, rektor Bang noen ord. Han sa bl. a. at vi skal ikke spørre over de unge falne, de hadde sine idealer, som de var villige til å sette livet inn for. Det har de gjort. De har satt sitt liv inn, og vunnet.

Med ff-Treuelied var den høytidelige stund forbi.



Noen av de uniformerte avdelinger. Til venstre Unghirdmarinen. (Foto: Fritt Folk.)

Molotov - Stalins „hamme

Mer enn 1000 delegerte fra 46 nasjoner har fylt konferansesalene i San Francisco, men mektigere enn alle sammen var mannen som går under navnet «hammeren»: Molotov.

Hvem er Molotov? Dette sitt dekknavn fikk han i et bergverk i landsbyen Mansurka i provinsen Irkutsk våren 1915. Han var da 25 år gammel og hadde hittil hatt Vjatcheslav Michajlovitsch Skrjabin.

Molotov er født den 9. mars 1890 i Kukarka i Sibir som ligger i provinsen Vjotka. Han er tredje sønn til kjøpmannen Skrjabin som ialt hadde ti barn. Molotov fikk høve til å gå på realgymnaset i Kasan skjønt foreldrene hadde dårlig råd. Knappt 15 år gammel kom han i forbindelse med revolusjonære studentkretser. Da han var seksten år, trådte han inn i den bolsjevikiske fraksjon, og dag og natt levde og åndet han i revolusjonære agitasjon inntil han like før sin artium ble arrestert og deportert til heimlige trakter i det østlige Ural. Imidlertid hadde han tatt sin eksamen som deportert i Volodga og fortsatt sin revolusjonære virksomhet, ja han tok endog eksamen på den tekniske høyskole i Leningrad samtidig som han intensiverte sin illegale virksomhet.

Som dårlig taler, som flammende redaksjonssekretær i Pravda, som medarbeider i Swesda og som organisator av bolsjevikiske celler drev Molotov sin virksomhet. Med sin agitasjon sådde han spiid i bedriftene. Han førte ingen lett tilværelse. Arrestasjoner, oppholdsforbud og tvang var han stadig utsatt for, og han benyttet seg stadig av falske pass som han ofte forandret. Intet hemmet hans energi. — Da han våren 1915 fikk navnet «hammeren» av sine kamerater i det sibiriske bergverk, så var dette det beste navnet han kunde få. Dette navnet beholdt han da han en maiaften i 1916 flyktet til Leningrad, hvor et nytt afsnitt av hans liv begynte.

Også dette avsnittet syner Molotov som mannen som «hamrer» sin vilje igjennom i partikretser, i revolusjonære komiteer mot Kerenskis tilhenger, en kort tid som Lenins stedfortreder og partifører, endelig fra 1918 —21 som innehaver av ledende partistillinger i provinsen. Som president leder han det «økonomiske folkeråd» i nordkommunen og overfører Lenin-

grads bedrifter til staten, og fører opphevelsen av den eiendomsrett for alle bedriftsbriker i nordprovinsen, og streng kontroll i produksjonsbegynnelsen holder han seg i borte fra Sovjetunionens menn. Han ofrer seg framlykkende for partiagitasjonen. Volga-damper trykker han med Lenins kone aviser for t hvori han angriper Kolttschal framviser filmer, og blir så passmissar i Donez-bekkenet. Men har han nådd lenger, da er kretser i partiets sentralk Moskva.

I denne sin stilling kom midt opp i det motsetning som hersket i partiets ledelse, måtte ta parti. Oktoberrevol hadde brakt de russisk-kommiske emigranter tilbake, nemlig sky-Bronstein, Sinowjev og B. Som glimrende talere, bedre lærere og smidigere taktikere rev til sig den politiske makt, Stalin og Molotov kom mer grunnen. Stalin fikk på et tidspunkt en varm beundrer og hjelper i Molotov. Da Lenin ble Stalin mer aggressiv og kuttere et godt resultat i bekre av «Trotsky-opposisjonens». I ste sin taknemlighet overfor tolv ved å gjøre ham til medlem «Allrussiske Sentralsekultiv for hans troskap og kompromissats. I 1928 betrodde Stalin ledelsen av Moskva-partiorganen, og i 1929 innsatte han ham medlem i UDSR's sentralpresidium. Da Molotov i 1931 viste sin troskap overfor Stalin nøytraliserer «høyre-opposisjon charin—Tomski—Rykov ble president i Folkekommisærene etter at Rykov var blitt likvid Stalin. Som «Stalins hammer» de Molotov med alle midler gjøft Stalin program i Unionenrikspolitikk. Det russisk gav Molotov den betegnende «Partiyrkratietis jernhammer» Molotov den 3. mai 1939 ble utledelsen av utenrikspolitikken, de det intet annet enn at Stalin også ble fulgt her, og Molotov offensivt til verks, for no va punkt det kommet for en ekspansjonalistisk utenrikspolitikk.

Da verden den tredje fikk kjennskap til at Litvinovstein var byttet ut med Molotov i Genf vitne til en enormtelse blant diplomatene. En vennet seg til Litvinovs nonchalante, fete ansikt, men ret en forandring. Hva betydde skifte? Hva mente Stalin om En kjent diplomat i Genf «Stalin kjenner ingen gensk, eller tysk kurs, han kjenner egen. Når han setter inn sin betydde mann fra sin innenrikspolitikk, så betyr ikke det kursmen en forandring i Sovjets utenrikspolitiske metoder. Likesom i seiret i innenrikspolitikken, v også prøve å seire i utenriksken.»

Det var den gang nødvendig de ut en slik advarsel, for de russiske ikke-angrepspakt, som sensasjonelt vis brakte Molotov utover verden, satte forholdet gait lys. Molotov hadde bare gabe: «A virkeliggjøre Stalins hvilket Litvinov ikke hadde. Først begynte Molotov å spå tysk klavers. For Molotov annet enn Tysklands tenn, om den tyske presse fortlet at i desember 1940, mens han var tyskvennlig, foran den ekstnære rådkongress hadde kalt de moderne menneskeetere, dette en tydelig advarsel om vikisk taktikk i et vidtgående allistisk program. Imidlertid sluttet Molotov

Telemark fylkesting.

Revisjonsanslag av jordloven sendt de ansvarlige myndigheter.

Sklen, 3. mai.

Fra Fritt Folks korrespondent.

I Telemark fylkesting, som fortsatte sine forhandlinger i dag, vedtok fyl-

Adolf Hitler det symbol framtidens Tyskland vil samles om.